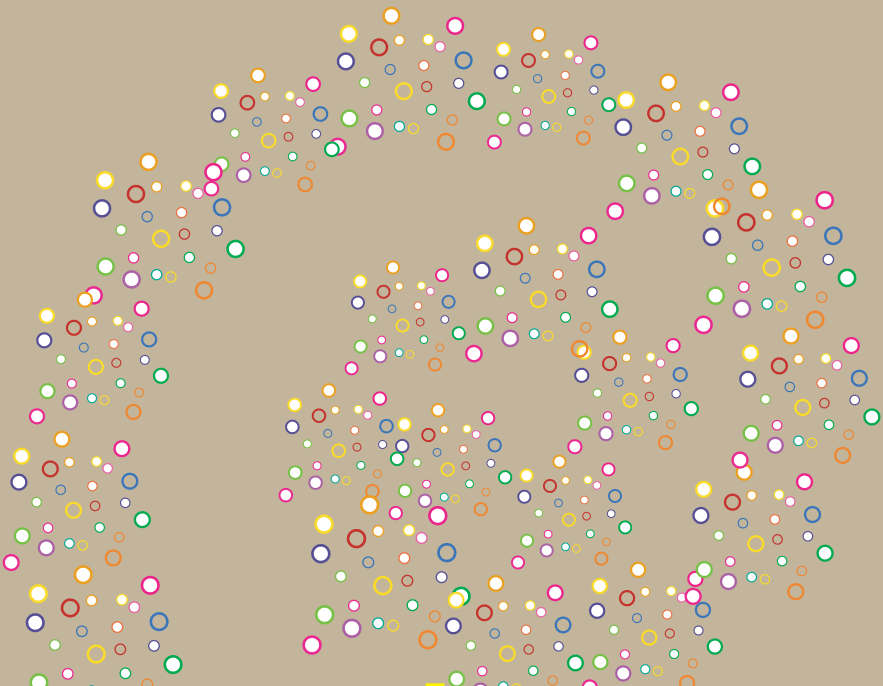

วันที่พายุกระหน่ำ

พระครูใบฎีกา อำนาจ โอภาโส
แสดงธรรมในหลักสูตร “อยู่กับรู้” เมื่อวันที่ ๒๙ ตุลาคม ๒๕๕๔
ณ จีรัง เฮลท์ รีสอร์ท เชียงใหม่

.....พวกเราดูให้ดี บางทีพวกเรากำลังเป้าหมาย
ผิดสร้างรูปแบบผิด เราลองสร้างรูปแบบนี้ดูซิ
ลองดู มีความฉลาด มีความกรุณา แต่ความฉลาด
นี้ที่หลวงพ่อบุญถึงความงาม ๔ ตัว มีทั้ง beauty สุนทรีย์
จริยะและสัจจะธรรม ยิ่งเข้าใจความจริง มีความฉลาดเท่าไร
ความกรณาก็ยิ่งตามมา เพราะมันเข้าใจจริยะธรรม มันก็เลยเกิดขึ้นใน
กระบวนการของมัน แล้วคนที่มีความสุนทรีย์เป็นคนที่สามารถหาความ
สุขได้ ในวันที่น่าทุกข์ ในวันที่ฝนตก ในวันที่พายุร้าย ในวันที่ต่าง ๆ ในวันที่ดู
ไม่น่าจะหาความสุขเจอ คนฉลาดจะหาความสุขเจอจากเรื่องที่ธรรมดาๆ
เลยโยม เป็นเรื่องที่ไม่น่าสร้างความสุขได้

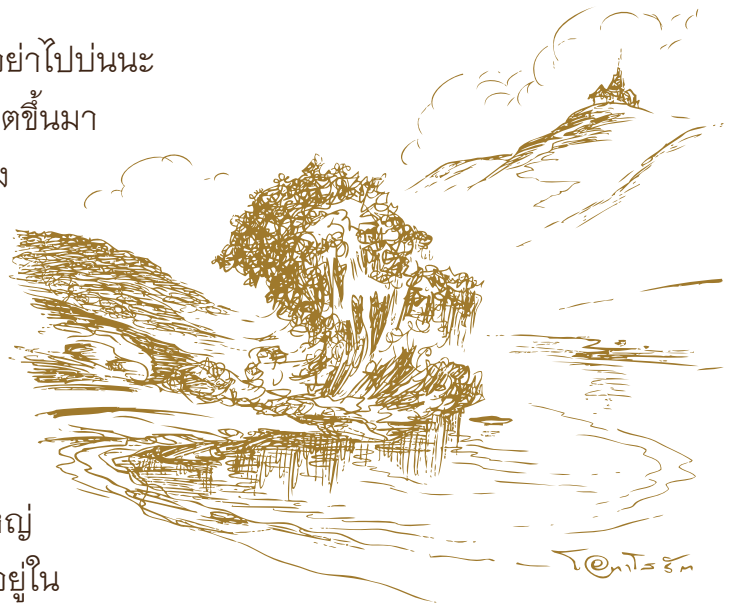
หลวงพ่อบอกเล่าเรื่องวันฝนตกอย่างนี้เป็นต้น พวกเรา
ลองดูแต่มันอาศัยเรื่องปฏิภาณไหวพริบตรงนี้สำคัญนะโยม
โอกาสออกกำลังทางสติปัญญาที่วิ่งไวปราดเปรี้ยวคล่องแคล่ว
มันไม่จมปลัก แล้วเวลาที่จิตใจหดหู่ วันฝนตก **วันที่พายุร้ายกระหน่ำ**
ห้ามใช้อุเบกขานะโยม มันจะยิ่งซึ่มกันไปใหญ่ พระพุทธเจ้าท่านสอนไว้ละ
หลวงพ่อบอกไว้แล้วโยม ใช้ตัวปิติ ใช้ธรรมวิจย ใช้วิริยะ ออกไปให้มันแก้งว้าง

เคยเจอพายุร้ายในชีวิตมั๊ย เคยมีไว้ทำอะไร พายุร้ายในชีวิต รู้มั๊ย เคยดูหนังบู๊มั๊ย หนัง
แอ็คชั่น สังเกตมั๊ยว่า หนังบู๊ หนังแอ็คชั่น เคยจะมีฉากหนึ่งเสมอๆ เลยที่ใช้กันประจำ เช่น ช้าง
หลังระเบิด ไฟไหม้ แล้วตัวเอกก็เดินสโลโมชั่นออกมา เห็นมั๊ย บ่อยมั๊ย เดียวนี้ หนูเห็นภาพหรือ
ยังว่า จริงๆ พายุร้ายหรืออุปสรรคเนี่ยมันเป็นแค่ ฉากประกอบให้ชีวิตดูสมบูรณ์แบบขึ้น
อย่าไปกลัวมันนะโยม ไม่เห็นภาพหรือ บางคนเค้าต้องสร้างภาพนั้นขึ้นนะ เพื่อเอาชีวิตไปใส่ตรง
นั้นแล้วชีวิตมันดูแบบงดงาม สง่างาม หรือสมบูรณ์แบบขึ้นหน่อย เรามาเปรียบเทียบกับชีวิตที่
ไม่มีสิ่งแบบนั้นดู

มาดูชีวิตที่อีกแบบหนึ่งซิ โยมไปพายเรือในทะเลสาบที่น้ำสงบนิ่ง ทะเลสาบเว้งว่างกว้าง
ใหญ่ไพศาล น้ำสงบนิ่งไม่มีอุปสรรคปัญหาอะไร โยมไปพายเรือ ๓ เดือน จะปั่นยังงัยมั่ง โยมคิดว่า
จ่อม จ่อม น้ำก็นิ่ง ๓ เดือน ๒ เดือนกับอีก ๒๕ วันแล้ว จ่อม รู้สึกชีวิตเป็นยังงัยมั่ง หือ โยม มัน
คงจะโอ้โหเนอะ no car no nation ไม่มีรถ ไม่มีชาติ จ่อม พอผ่านเห็นข้างหน้ามีน้ำตกโหมกระหน่ำ
สายน้ำกระเซ็น ก้อนหินขวาง หากเต็มไปหมด รู้สึกเป็นงัย ตื่นมั๊ย คึกคักมั๊ย พายเรือจ่อโอ้โหเนะ
หลวงพ่อบอกว่าอย่าไปกลัวอุปสรรคอะไร มันช่วยสร้างขันติบารมี สร้างปัญญาบารมี

ถ้าชีวิตโยมไม่มี อุปสรรคปัญหา ปัญญาจะไม่ได้ออกกำลังกายเลย มันจะจืดชืด อย่าปน ทุกข์มีไว้ให้บ่นมัย ทุกข์มีไว้ให้ทำอะไร ทุกข์มีไว้ให้รู้ รู้จักสภาวะ รู้ลักษณะ ใช้มัยโยม มีไว้เรียนรู้ ทำให้เราเข้มแข็งขึ้นแล้วเราก็จะรอดจากทุกข์ขึ้น **เพราะเราเข้าใจกระบวนการของการเกิดทุกข์ว่ามันเกิดจากมุมไหน** เราก็สามารถแก้ปัญหาก็เป็นสิ คนที่ไม่เจอปัญหา คนที่หนีปัญหานั้น โยม จะไม่แข็งแกร่งและจะไม่ฉลาด เพราะมันแก้ไม่เป็น แต่คนที่แก้บ่อยๆ โยมว่ามันชำนาญมัย เหมือนที่เค้าโยนลูกสี่เหลี่ยมที่เด็กๆ ชอบเล่นนีกภาพออกมัย ที่มันซับซ้อนแล้ววนๆ แกร็ก แกร็ก แกร็ก หลุดละ เพราะเค้าทำจนชำนาญมัย แต่พอเราถือ ยากไม่เอา ยากไม่เอา สมองจะไม่ค่อยออกกำลังกายโยม

มีอุปสรรคปัญหาบ้างอย่าไปกลัว อย่าไปบ่นนะ เรียนรู้มันให้เต็มที่ดังสติให้ดี เมื่อพัฒนาชีวิตขึ้นมา เพื่อที่จะแก้ปัญหาระดับลึกขึ้น ลึกขึ้นจนถึง ปัญหาที่ไหน ในสังสารวัฏ ในจักรวาล ทั้งหมดเลยโยม โยมจะเข้าใจมันหมดเลยเนี่ยะที่โยมต้องลงมาเกิดในโลกมนุษย์ถึงแม้เป็นนางฟ้า เทวดา เพราะ ว่าข้างบนสวรรค์มันไม่ค่อยมีอุปสรรค ปัญหาใจโยม โลกมนุษย์เป็นปัญหาเวลาใหญ่ บางคนกว่าจะบรรลุนิพพานะโยม ถึงจะอยู่ใน สวรรค์ก็จริงแต่ต้องลงมาเรียนที่มนุษย์ ๑ ซาติ เพราะ

ว่ามันมีอุปสรรคปัญหา มันมีแบบเรียนเยอะมาก อยู่กับคนดีไม่มีคนชู้โกง ไม่มีคนยืมเงินแล้ว ไม่เอามาคืนโยม เห็นภาพมัย ไม่มีคนนิทาลับหลัง มีแต่คนเสียสละเกื้อกูลจนแทบจะไม่ต้องออกกำลังกายสติปัญญาเลยนะ มันมีความสุข ความสุข ความสุข เพลิดเพลินไป บางทีมันทำให้รู้สึกว้าว เทวบุตรมาร พุดง่ายๆ มันทำให้ไม่อยากไปนิพพานเพราะมันมีความสุขดี แต่มันไม่เที่ยงนะ วันนึงโยมก็ต้องตกสวรรค์ลงมา แล้วก็ลงมาเรียนรู้ แต่ว่าการเรียนรู้มันแว็บเดียว เค้าบอกว่าหนึ่งวันบนสวรรค์เท่ากับ ๑๐๐ ปีมนุษย์ บางทีโยมลงมาแค่ครึ่งวันเองเดี๋ยวโยมก็กลับแล้วไม่ต้องรีบจะกลับเร็วหรอก อันนี้ก็เป็นการเจริญสติอย่างหนึ่ง เค้าเรียกเทวดานุสติ มรณานุสติ การเจริญสติพวกนี้ อย่างการเจริญมรณานุสติ พระพุทธเจ้าก็ตรัสว่า **ผู้ใดที่บริโภคหรือเสวย เจริญมรณานุสติเท่ากับการบริโภคอมตะอยู่** เพราะเห็นแล้วว่าความตายมันรออยู่ในโอกาส วันใดวันหนึ่งมันจะไปหาที่ๆ ปลอดภัยก่อน หรือการบริโภคกายานุสติเป็นการบริโภคอมตะ ดูไปเลยร่างกายมันไม่ถาวร ไม่เข้าไปอาศัยอยู่จริงจังเพราะเดี๋ยวก็ต้องพลัดพรากจากไปอยู่ในอีกที่หนึ่งที่ถาวร ที่ไม่ตาย ที่ไม่ปรวนแปรอย่างนี้เป็นต้นนะ

หลวงพ่อก็ให้เห็นภาพชีวิตรวมๆ เราจะเจอปัญหาบ้างก็ดี มันจะเห็นว่าเรื่องราวต่างๆ มันไม่ถาวร มันไม่น่าเข้าไปอาศัย อย่างเรื่องการมีรูป มีพันธ์ต่างๆ มันต้องปรวนแปรไปเรื่อยๆ แต่บางทีพอมันไม่ค่อยปรวนแปรหรือมันปรวนแปรช้า เราก็เลยประมาณ นึกว่ามันจะไม่ปรวนแปร แต่วันหนึ่งก็ต้องปรวนแปร เห็นมัยวันหนึ่งก็ต้องเปลี่ยนแปลงทุกเรื่อง เมื่อเรากลับไปพิจารณา ดูนะว่าเรามาเนี่ยะ เราได้เรียนรู้อะไรหาข้อสรุปให้เจอ หาคีย์เวิร์ดสั้นๆ คีย์เวิร์ดสั้นๆ เรื่องจำเป็น เพราะโยมสามารถเอาไปสร้างเป็นแรงบันดาลใจ (inspiration) เวลานั้นถึงคีย์เวิร์ดคำนี้ขึ้นมา

หลวงพ่อยุ่พยายามโยนคีย์เวิร์ดสั้นๆ ตั้งแต่วันแรกๆ อย่างเช่น สิ่งทั้งหลายล้วนเป็นอื่น มีแต่อมตะไม่เป็นอื่น นึกออกมัยโยม มีอะไรไม่เป็นอื่นมัยโยม อย่างรสที่กินเข้าไปเป็นอื่นมัย ความคิดเป็นอื่นมัย ถ้าโยมมองโลกแบบนี้ละมองตลอดเวลาเลยมีแต่ความเป็นอื่นไป โยมจะไม่ออกไปวุ่นวายเพราะว่ามันต้องเป็นอื่นอยู่ดี เพราะสิ่งทั้งหลายล้วนเป็นอื่น มิตรภาพเป็นอื่นมัย ยอมรับความเป็นอื่นไปนะว่ามันต้องเป็นอื่น เวลาโยมยอมรับอย่างนี้ได้จะไม่ค่อยทุกข์ เพราะทุกอย่างมันเป็นอื่นอยู่แล้ว โยมกล้าเหวอ กล้าฝากความหวังอย่างมิตรภาพอันใดอย่าง ๑๐๐% ถามตรงๆ เลย หลวงพ่อไม่กล้าคนหนึ่ง เพราะหลวงพ่อก็ไม่เชื่อ หลวงพ่อก็เชื่อแต่ความเป็นอื่น ไม่มีอะไรถาวร แต่เราก็คบกันด้วยความจริงใจได้นะ

